

пжтища и се е борилъ съ непобѣдими арапи, съ подземни и надземни чудовища . . .

Съ появяване на книгата Донъ-Кихотъ, тия усмѣни разкази за рицари-полубогове прѣставатъ и народътъ дири да се опомни въ други книги, по-близки до живота на човѣка, по-близки до неговата душа и нужди.

Донъ-Кихотъ е написанъ въ 1605—1616 година отъ прочутия испански писателъ **Сервантесъ**. Романътъ още тогава е направилъ цѣлъ прѣвратъ въ книжнината, всички заговорватъ за него; скоро го прѣвеждатъ на всички богати тогава езици; но, въпрѣки това, самъ авторътъ Сервантесъ умира въ сжщата сиромашия, въ която прѣкаралъ цѣли 70 години, че дори и гробътъ му се не знае накждѣ е.

Книгата е доста голѣма, но учителътъ К. Карагюлевъ е прѣвелъ съкратено издание, около 130 страници, хубаво издание, съ нѣколко хубави иллюстрацийки, и струва 1.20 лв.

Зелената книга на България. Тѣй е нарекълъ художникътъ-карикуристъ **Андро** своята изложба отъ карикатури изъ послѣдната война. „Документитѣ“ на тая книга почватъ съ основаването на Балканския съюзъ и свѣршватъ съ гробищата на Македония.

Тѣ сж цѣнни и по съдържание и по обработка. Разгледани наредъ, последователно, човѣкъ забравя да се смѣе надъ карикатуритѣ на бай Ганя, на газда Джуро, на гръцкия кралъ-лъжець, на простия като фасулъ ромънецъ, който се смѣта за най-образованъ отъ балканскитѣ народи . . . Черна скръбъ и болка свиватъ сърцето му прѣдъ хилядитѣ жестокости, лъжи, измѣна, злодѣйства, из-